

Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ὁσίου Παΐσιου [Βελιτσκοφόσκυ (15 Νοεμβρίου)
καὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων

Μεγάλη ἡ ὠφέλεια ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσι τῶν Πατερικῶν Κειμένων*

Ὁ διάβολος μισεῖ τὰ πνευματικὰ βιβλία

ΤΟ ΟΡΑΜΑ τοῦ Γέροντος Σωφρονίου, τὸ ὁποῖο δημοσιεύουμε ἐν συνεχείᾳ, ἔχει ληφθῆ ἀπὸ τὸν πολυωφελεῖ Βίο τοῦ Ὁσίου Παΐσιου Βελιτσκοφόσκυ (Μετάφρασις - Ἐπιμέλεια Πέτρου Μπότση, Ἀθῆναι 1990, σελίδες 278, σχῆμα 16ον).

Ὁ Ὁσιος Παΐσιος, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη τὸ 1722 στὴν Πολτάβα τῆς Ρωσίας καὶ ἐκοιμήθη τὸ 1794 στὴν Μονὴ Νεάμτς τῆς Μολδαβίας, διεκρίνετο γιὰ τὸν μεγάλο ζῆλο του πρὸς τὰ Πατερικὰ Κείμενα, γιὰ τὴν ἐξεύρεσι, ἀντιγραφὴ καὶ μετάφρασι τῶν ὁποίων κατέβαλε ἀτρύτους κόπους.

Σήμερα, δόξα τῷ Θεῷ, κυκλοφοροῦν ἀναρίθμητα εὐλογημένα πνευματικὰ βιβλία, ἡ ἀνάγνωσις τῶν ὁποίων κατανύσσει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀφυπνίζει ἀπὸ τὸν λήθαργο τῆς ἀμελείας καὶ φιλαυτίας.

Ἡ διήγησις ποὺ ἀκολουθεῖ μᾶς βοηθεῖ νὰ κατανοήσουμε, ὅτι ἡ ἔλλειψις πνευματικῆς λαχτάρας γιὰ τὴν μελέτη τοῦ θείου λόγου ὀφείλεται σὲ ἐνέργεια σατανικῆ, ἡ ὁποία μᾶς προκαλεῖ ποικίλες «προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις», προκειμένου νὰ μὴ ἐγκύψουμε «ἐπὶ τὰς πηγὰς» τῶν Πα-

Ἱερὰ Μονὴ Νεάμτς

τερικῶν συγγραμμάτων.

Εἶθε ὁ βίος τοῦ Ὁσίου Παΐσιου, τὸν ὁποῖο συστήνομε ἐνθουσιωδῶς, νὰ μᾶς βοηθήσῃ καθοριστικῶς στὸ σπουδαῖο αὐτὸ θέμα, γιὰ τὴν ψυχικὴ μας σωτηρία.

* * *

Τὸ Ὅραμα τοῦ Γέροντος Σωφρονίου

ΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟ φοβερὸ ὄραμα ἀποκαλύπτει μὲ ἐνάργεια τὸ μεγάλο ὄφελος καὶ τὴν σωτηρία ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὴν μελέτη ἐποικοδομητικῶν βιβλίων, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ μίσος τῶν δαιμόνων ἐναντίον τους, ἀφοῦ τὰ βιβλία αὐτὰ ἀποκαλύπτουν τὶς παγίδες καὶ τὶς μεθοδεῖες τους. Τὸ ὄραμα τὸ εἶδε ἐδῶ κι ἑκατὸ περίπου χρόνια ἕνας εὐλαβῆς Ἠγούμενος τῆς Μονῆς Νεάμτς, ποὺ ἰδρύθηκε ἀπ' τὸν ὀσιώτατο Παῖσιο Βελιτσκόφσκυ.

Μερικὰ χρόνια μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ ὀσίου Παΐσιου, ἡ αὐστηρότητα τῆς ζωῆς στὸ Μοναστήρι ἄρχισε νὰ χαλαρώνει, ἀφ' ἐνὸς ἐπειδὴ τὸ Μοναστήρι εἶχε ἀποκτήσει πολὺ πλοῦτο, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπειδὴ εἶχε δοθεῖ μεγάλη ἐλευθερία στοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸ ἐπισκέπτονταν.

Μερικοὶ ἔρχονταν μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά τους γιὰ νὰ μείνουν στὸ Μοναστήρι δύο - τρεῖς μῆνες κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους μὲ διάφορες κοσμικὲς διασκεδάσεις.

Οἱ Μοναχοὶ ἔγιναν ἀμελεῖς στὰ καθήκοντά τους καὶ πρόσεχαν περισσότερο τ' ἀμπέλια καὶ τοὺς κήπους τοῦ Μοναστηριοῦ.

* * *

ΕΝΑΣ ἀπ' τοὺς μαθητὲς τοῦ ὀσιωτάτου Παΐσιου, ὁ Σωφρόνιος, ποὺ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἦταν Ἠγούμενος, ἦταν αὐστηρὸς ἀσκητῆς καὶ πνευματικὸς ἄνθρωπος.

Μιὰ νύχτα, νομίζοντας πὼς πλησίασε νὰ ξημερώσει, ὁ Σωφρόνιος βγῆκε ἀπ' τὴν πύλη τοῦ Μοναστηριοῦ καὶ κοίταξε πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ πύλη, ἐκεῖ ποὺ σήμερα βρίσκεται τὸ ἀγίασμα.

Ἐκεῖ εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν μαῦρος στὴν ὄψη καὶ φοβερὸς στὸ θέαμα. Φοροῦσε στρατιωτικὸ μανδύα καὶ φώναζε δυνατά, ὅπως κάνουν οἱ ἀξιωματικοὶ ὅταν δίνουν διαταγὲς στοὺς στρατιῶτες. Τὰ μάτια του ἦταν κόκκινα καὶ γυάλιζαν σὰν φλόγες. Τὸ στόμα του ἦταν

σὰν τῶν πιθήκων καὶ τὰ δόντια του ἐξεῖχαν ἀπ' αὐτό. Στὴν μέση του ἦταν περιτυλιγμένο ἓνα τεράστιο φίδι, τοῦ ὁποῖου τὸ κεφάλι κρεμόταν πρὸς τὰ κάτω κι ἀπ' τὸ στόμα του ἔβγαινε ἡ γλῶσσα σὰν ξίφος. Στους ὤμους του εἶχε συρίτια ποὺ εἶχαν τὸ σχῆμα κεφαλῶν φιδιῶν καὶ στὸ κεφάλι του φοροῦσε ἓνα καπέλο ἀπ' ὅπου ξεπρόβαλαν φαρμακερὰ φίδια καὶ τυλίγονταν σὰν μαλλιά γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του.

Μόλις ὁ Γέροντας Σωφρόνιος ἀντίκρουσε ὄλ' αὐτά, πέτρωσε ἀπὸ φόβο. Μετὰ ἀπὸ λίγο ποὺ συνῆλθε κάπως, ρώτησε τὸν ἄρχοντα αὐτὸν τοῦ σκότους τί γύρευε τέτοια ὥρα στὸν περίβολο τοῦ Μοναστηριοῦ.

– *Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ξέρεις ὅτι ἐγὼ δίνω διαταγὲς ἐδῶ στὸ Μοναστήρι σου;* ἀπάντησε ὁ μαῦρος.

– *Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε στρατὸ ἐδῶ κι ἡ πατριδα μας διανύει περίοδο ἀπόλυτης εἰρήνης,* εἶπε ὁ Ἠγούμενος.

– *Τότε, συνέχισε ὁ μαῦρος δαίμονας, μάθε πὼς ἐμένα μ' ἔστειλαν ἐδῶ οἱ ἀόρατοι ἄρχοντες τοῦ σκότους καὶ βρισκόμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ ἐγείρουμε πόλεμο ἐναντίον τῆς μοναχικῆς τάξης. Ὅταν κατὰ τὴν κουρά σας δίνετε τοὺς Μοναχικούς σας ὄρκους, δηλώνετε ὅτι θὰ μᾶς πολεμᾶτε καὶ θὰ μᾶς προξενεῖτε πολλὰς πληγὰς μὲ τὸ πνευματικὸ σας ὄπλοστάσιο. Πολλὰς φορές ἀναγκαζόμαστε νὰ ὑποχωροῦμε μὲ ντροπὴ, γιὰτὶ ἡ φλόγα τῆς προσευχῆς σας μᾶς καίει. Τώρα ὅμως δὲ σᾶς φοβόμαστε, ἰδιαίτερα μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Παϊσίου, τοῦ Ἠγουμένου σας. Ἐκεῖνος μᾶς τρόμαζε καὶ ὑποφέραμε πολὺ στά χέρια του. Ἀπὸ τότε ἀκόμα ποὺ ἦρθε ἐδῶ ἀπ' τὸ Ἅγιον Ὅρος μαζὶ μὲ ἐξήντα ἄλλους Μοναχοὺς, ἐμένα μ' ἔστειλαν ἐδῶ μὲ ἐξήντα χιλιάδες στρατιῶτες μας γιὰ νὰ τὸν σταματήσουμε. Ὅσο καιρὸ εἶχε αὐτὸς τὴν ἡγουμενία δὲν μπορούσαμε νὰ ἡσυχάσουμε. Παρ' ὅλους τοὺς πειρασμούς, τὰ τεχνάσματα καὶ τὶς μεθοδεῖς μας ἐναντίον ἐκείνου καὶ τῶν Μοναχῶν του, δὲν καταφέραμε τίποτα. Καὶ ταυτόχρονα δὲν μπορεῖ νὰ διηγηθεῖ ἀνθρώπινη γλῶσσα τὶς φοβερὰς ὀδύνες, τὶς ταιλαιπωρίες καὶ τὶς δοκιμασίες ποὺ ὑποστήκαμε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαμονῆς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐδῶ. Ἦταν ἓνας ἐμπειρὸς στρατιώτης καὶ ἡ στρατηγικὴ του μᾶς εὔρισκε πάντα ἐκτὸς θέσης.*

Ὅσιος Παῖσιος

Μετὰ τὸ θάνατό του ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν κάπως καὶ μπορέσαμε ν' ἀποδεσμεύσουμε ἀπ' τὸ φρούριο δέκα χιλιάδες δικούς μας. Ἔτσι μείναμε ἐδῶ πενήντα χιλιάδες. Ὄταν οἱ Μοναχοὶ ἄρχισαν ν' ἀμελοῦν τὸν κανόνα τους καὶ νὰ ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τοὺς ἀγρούς, τὰ κτίρια καὶ τ' ἀμπέλια, ἀπαλλάξαμε ἄλλους δέκα χιλιάδες ἀπ' τὰ καθήκοντά τους ἐδῶ καὶ οἱ ὑπόλοιποι σαράντα χιλιάδες μείναμε γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὶς προσβολές μας. Λίγα χρόνια ἀργότερα, μερικοὶ ἀπ' τοὺς Μοναχοὺς ἀποφάσισαν ν' ἀλλάξουν τὸ τυπικὸ τοῦ Παϊσίου, διαφώνησαν μεταξύ τους καὶ μερικοὶ ἔφυγαν. Στὸ μεταξὺ δόθηκε ἄδεια σὲ λαϊκοὺς νὰ νοικιάζουν δωμάτια στὸ Μοναστήρι κι ὅταν μάλιστα ἔφεραν καὶ τὶς γυναῖκες τους μέσα, κάναμε γιορτὴ γιὰ τὴ νίκη μας καὶ μειώσαμε τὸ στρατό μας κατὰ δέκα χιλιάδες ἀκόμα. Ἀργότερα πού ἄνοιξαν καὶ τὰ σχολεῖα γιὰ νεαρὰ ἀγόρια ὁ πόλεμος πλησίασε πρὸς τὸ τέλος πιά καὶ μπορέσαμε νὰ μειώσουμε τὶς δυνάμεις μας κατὰ δέκα χιλιάδες ἀκόμα, ἀφήνοντας ἐδῶ μόνο εἴκοσι χιλιάδες δικούς μας γιὰ νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς Μοναχοὺς.

* * *

ΜΟΛΙΣ ὁ Γέροντας Σωφρόνιος ἄκουσε ὅλ' αὐτὰ ἀναστέναξε μέσα του καὶ ρώτησε τὸ μαῦρο δαίμονα:

- Τί ἀνάγκη ἔχετε νὰ μένετε ἀκόμα στὸ Μοναστήρι ἀφοῦ βλέπετε, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ὁμολογεῖς, πὼς οἱ Μοναχοὶ ἔχουν παραιτηθεῖ ἀπ' τὸν πόλεμο; Τί ἄλλη δουλειὰ ἔμεινε ἀκόμα ἐδῶ γιὰ σᾶς;

Καὶ κείνος ὁ παγκάκιτος, ἐξαναγκασμένος ἀπὸ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἀποκάλυψε τὸ μυστικὸ του.

- Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν ὑπάρχει κανένας πιά νὰ μᾶς πολεμήσει ὅπως παλιά, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη ἔχει ψυχραθεῖ κι ἔχετε προσκολληθεῖ σ' ἐπίγειες καὶ κοσμικὲς ὑποθέσεις. Ὑπάρχει ὅμως κάτι ἀκόμα στὸ Μοναστήρι πού μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ μᾶς ἀνησυχεῖ. Εἶναι αὐτὰ τὰ κουρελόχαρτα, τὰ βιβλία - στὸν ὄλεθρο νὰ πᾶνε! - πού ἔχετε στὴ βιβλιοθήκη σας. Ζοῦμε μὲ τὸ φόβο καὶ τὸν τρόμο μήπως κάποιος ἀπ' τοὺς νεωτέρους Μοναχοὺς τὰ πιάσει στὰ χέρια κι ἀρχίσει νὰ τὰ διαβάζει. Μόλις ἀρχίσουν νὰ διαβάζουν τὰ καταραμένα αὐτὰ κουρελόχαρτα, μαθαίνουν τὴν ἀρχαία εὐλάβεια κι ἐχθρότητά σας ἐναντίον μας κι οἱ νεαροὶ ἀρχάριοι ξεσηκώνονται. Μαθαίνουν ἀπ' αὐτὰ πὼς οἱ παλιοὶ χριστιανοί, Μοναχοὶ καὶ

λαϊκοί συνήθιζαν νὰ προσεύχονται ἀδιάλειπτα, νὰ νηστεύουν, νὰ ἐξετάζουν καὶ νὰ ἐξαγορεύονται τοὺς λογισμοὺς, ν' ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ ζοῦν σὰν ξένοι καὶ παρεπίδημοι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Μετὰ, ἀπλοῖκοι ὅπως εἶναι, ἀρχίζουν νὰ θέτουν τὶς ἀνοησίες αὐτὲς σ' ἐφαρμογῇ. Ἀκόμα παίρνουν στὰ σοβαρὰ ὅλη τὴν Ἁγία Γραφή. Μᾶς βρίζουν καὶ ὀρῦνται ἐναντίον μας σὰν ἄγρια θηρία. Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ, πῶς ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους θερμοκέφαλους εἶναι ἀρκετὸς γιὰ νὰ μᾶς διώξει ὅλους ἀπὸ ἐδῶ. Εἶναι τόσο ἀνηλεεῖς καὶ ἀσυμβίβαστοι ἐναντίον μας ὅσο κι ὁ θανατωμένος ἀρχηγός σας (ὁ Σωτήρας). Ἐπὶ τέλους ἔχουμε τόσο εἰρήνη καὶ ἡρεμία μαζί σας. Αὐτὰ τὰ ἀποκαλούμενα πνευματικὰ βιβλία σας ὅμως εἶναι μιὰ διαρκῆς πηγὴ ἐχθρότητας καὶ ταραχῆς. Γιατί δὲν μπορούμε νὰ ἔχουμε εἰρήνη; Γιατί ἐσεῖς δὲν διαβάσετε τὰ βιβλία μου; Δὲν εἶναι κι αὐτὰ πνευματικά; Κι ἐγὼ πνεῦμα δὲν εἶμαι; Κι ἐγὼ ἐμπνέω ἀνθρώπους νὰ γράφουν βιβλία. Δὲν φτάνει παρὰ νὰ πέσει ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παλιόχαρτα, πού τὰ λέτε περγαμηνές, στὰ χέρια ἐνὸς ἀπλοῦ καὶ ἀνοήτου κι ἀρχίζει ἐκ νέου καινούργιος πόλεμος κι ἀναγκαζόμαστε νὰ φεύγουμε καὶ ν' ἀρπάζουμε πάλι τὰ ὄπλα ἐναντίον σας.

* * *

ΑΝΗΜΠΟΡΟΣ πιά νὰ κρατήσῃ σιωπὴ, ὁ φτωχὸς Ἠγούμενος τὸν ρώτησε:

– Ποιό εἶναι τὸ μεγαλύτερο ὄπλο σας ἐναντίον τῶν Μοναχῶν στοὺς καιροὺς μας;

Καὶ κεῖνος ἀπάντησε:

– Ὅλο τὸ ἐνδιαφέρον μας σήμερα στρέφεται στὸ νὰ κρατήσουμε τοὺς Μοναχοὺς καὶ τὶς Μοναχές μακριὰ ἀπὸ πνευματικὲς ἐνασχολήσεις, ἰδιαίτερα δὲ ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ τὴν μελέτη αὐτῶν τῶν καπνισμένων βιβλίων. Γιατί δὲν δαπανᾶτε περισσότερο χρόνο στὴ φροντίδα τῶν κήπων καὶ τῶν ἀμπελιῶν, στὸ ψάρεμα, στὰ σχολεῖα γιὰ τοὺς νέους, στὴ φιλοξενία ὄλων αὐτῶν τῶν καλῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔρχονται ἐδῶ τὸ καλοκαίρι γιὰ καθαρὸ ἀέρα καὶ ὑγιεινὸ νερό; Οἱ Μοναστὲς ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τέτοια πράγματα πιάνονται στὰ δίχτυα μας ὅπως οἱ μύγες στὸν ἰστὸ τῆς ἀράχνης. Ὡς ὅτου ὅλα τὰ βιβλία καταστραφοῦν ἢ φθαροῦν ἀπ' τὸ χρόνο, δὲ θὰ εἰρηνέψουμε. Εἶναι σὰν σαῖτες καὶ βέλη γιὰ μᾶς.

* * *

ΔΕΝ ΕΙΧΕ καλὰ καλὰ τελειώσει τὰ λόγια αὐτὰ καὶ σήμανε τὸ σήμαντρο γιὰ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων ἐξαφανίστηκε ἀμέσως σὰν καπνός.

Ὁ **Γέροντας** ξεκίνησε μὲ μεγάλο πόνο ψυχῆς, ἐξαιτίας τῶν ἀποκαλύψεων αὐτῶν, καὶ μπῆκε στὴν Ἐκκλησία.

Ὅταν μαζεύτηκαν οἱ Μοναχοὶ τοὺς διηγήθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὅλα ὅσα εἶδε κι ἄκουσε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς φοβερῆς αὐτῆς ὀπτασίας.

Καὶ μετὰ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ καταγραφοῦν ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν οἱ ἐπιγενόμενοι.

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 247/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1992, σελ. 58-60.